

ירושלים	19: 12	20: 29
ת"א	19: 27	20: 32
חיפה	19: 20	20: 33
באר שבע	19: 28	20: 30

אירליו של יצחק

פרשת "פינחס"

הכל בזכות אותו בחור, שמילות העידוד שלו נפלו על אוזני כטל תחיה. שמו של אותו בחור – סיים רבי איסר זלמן – "היה זעליג ראובן בענגיס! הוא אשר אמרתי בראשית דברי: כל מה שזכיתי להגיע אליו הוא בזכותכם! מי יכול לדעת מה היה יוצא ממני אם הייתי חוזר הביתה".

רבתי! איזה מוסר השכל לומדים מהסיפור הזה! מה רב כוחה של מילה טובה, של מחמאה, של הארת פנים! הגיע בחור חדש צעיר לישיבה. כבר ביום הראשון ניגש אליו בחור המבוגר ממנו בתשע שנים, שאינו מכיר אותו, ואומר לו מילה טובה בזכותה זכה עם ישראל ל"רבי איסר זלמן".

רבתי, זה לא עולה כסף! זה גם לא לוקח הרבה זמן, לומר לזולת כמה מילים טובות. לעיתים מילים אלו הן עבורו קרני אור, טל תחיה, המעוררות אותו לחיים. (מתוך כבודם של ישראל)

אומר הרב ישראל יעקב זיסהולץ שליט"א:

הדבר שכולם מדברים עליו בימים אלה בעולם זה מגפת הקורונה. כולם מדברים, צופים, חושבים, וצריך אולי לעשות סדר בנושא; רוב הציבור בעולם יהודים וגויים מאמינים בבורא עולם. מעטים מהם כופרים. הבעיה היא שכשאתה אומר לאדם: אתה מאמין בבורא עולם? הוא מיד משיב: כן, אני מאמין שהוא קיים.

ואם אתה שם ושואל: והאם אתה מאמין שהוא עושה את הכל? פה מתחילים כבר הבעיות. מה פירוש עושה את הכל? עושה, אבל לא את הכל... חלק כן וחלק לא, הרי בידנו בחירה חופשית לא?

הבסיס שכל אחד מאתנו צריך לדעת הוא **שבורא עולם עושה את הכל!** הכל כפשוטו! גם הקורונה - זה היד של בורא עולם. וירוס הקורונה פועל על פי הוראות של בורא עולם. הוא מזיז אותנו לאנשים שהוא רוצה ברחבי העולם, מדינות, כל דבר שמתרחש עם הקורונה זה יד מכוונת של בורא עולם. אין אדם שהולך להיות חולה ח"ו אלא אם כן בורא עולם החליט את זה. אין אדם שיברח מזה, אם בורא עולם כתב לו. אומנם יש דרכים לשנות את הגזרה, אבל יש לדעת שזו גזרת עליון של בורא עולם.

אנשים שאוגרים מזון, כווי, אבל לא זה העיקר; לא נהי מאותם חכמי חלם, שכאשר נפער להם חור בגשר ואנשים החלו לנפול ממנו אל העמק, מיד בנו בית חולים מתחת לחור כדי שכל מי שיפול ממנו יטופל.

בורא עולם מדבר אלינו, בעיקר אלינו היהודים. כידוע, צדיקים אומרים שכל מה שקורה בעולם מיועד לנו היהודים. זה מתחיל אצלם ומגיע אלינו כדי שאנו נתעורר.

ויש לדעת, שמעבר לזה שבורא עולם עושה את הכל והוא בעל הבית על הבריאה, הוא גם אבא! ככתוב: "בְּיָמֵי אֶתְנָס לְה' אֶלְקֵינוּ" (דברים יד א). אבא האוהב את בניו ולא רוצה לצער את הילדים שלו! והאבא הטוב הזה מבקש מאתנו דבר אחד: יש לי כאן איזה מסלול שאני רוצה שתצעדו בו! אני נתתי לכם את הדבר המתוק ביותר על האדמה, את התורה הקדושה! בורא עולם רוצה שיהיה לנו את האושר בעולם הזה ובעולם שמעבר! ומאחר ובורא עולם רוצה לתת לנו את האושר, ואנו ישנים בעמידה, או בהליכה, אז בורא עולם מנסה להעיר אותנו!

זה כל הקורונה! כל הקורונה מטרתה – תתעוררו! וכדאי שזה יהיה מהר! תתעוררו בני היקירים כי אתם לא הולכים במסלול שלי.

לא משנה אם אתה דתי או חילוני, בתוך ליבך אתה יודע שאתה לא עושה דברים כראוי וכמה רחוק אתה עדיין.

הרי אתה יודע שבורא עולם עושה את הכל, והוא סוגר ומצמצם את התנועה. דע! בורא עולם רוצה ממך משהו – בן אבוד תחזור אלי! יש לך הרבה מה לשפר, העולם הזה זה לא העיקר, העולם הבא זה לא רק נספת, "בְּיָמֵי אֶתְנָס לְה' אֶלְקֵינוּ", מי שאוהבים אותו מעוררים אותו. (אצל הגויים הסיפור מעט שונה)

אתה החילוני, אתה הדתי, אתה החרדי – אתה זה שבורא עולם מתעניין בך! אתה זה שמדברים אליך מהשמיים ואומרים אלך: "שובו אֵלַי וְאֶשׁוּבָה אֵלֵיכֶם".

אם תתעורר עכשיו, תשים ברקס לחיים ותגיד: אני לא מפחד מהקורונה **אני מפחד מבורא עולם!** אני יושב לעשות חשבון נפש מה אני צריך לעשות כאדם, מה אלוהים רוצה ממני, אני מפסיק לשקר את עצמי ומתחיל לחיות חיים של אמת, לחשוב באמת מה אבא רוצה ממני:

בפרשתנו, אלוקים מזכיר למשה את חטאו בימי מריבה' ואת עונשו למות במדבר ולא להיכנס אל ארץ ישראל, ומאפשר לו לעלות אל הר העברים, משם יוכל לצפות אל הארץ.

במקום להתלונן, משה מיד דואג למה שיקרה לעם אחריו. הוא מבקש למנות לו יורש ומנמק: "וְלֹא תִהְיֶה, עֲדַת ה', פְּצֵאוֹ, אֲשֶׁר אֵין-לָהֶם רֵעֵה". הקב"ה נענה, ומצווה עליו להסמיק את יהושע בן-נון:

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה, קַח-לְךָ אֶת-יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נוּן--אִישׁ, אֲשֶׁר-רוּחַ בּוֹ; וְסִמַּכְתָּ אֶת-יָדְךָ, עָלָיו." (כ"ז יח)

ומפרש רש"י: "קחנו בדברים אשריך שזכית להנהיג בניו של מקום"

אין אדם בעולם, שבשעה שיחמיאו לו על מעשה יתחיל לזעוק "צא מכאן, אינני רוצה לשמוע את המחמאות שלך, תתבייש לך!" המציאות היא שכל האנשים גדולים וקטנים כאחד, ישמחו לשמוע את הדברים ויאמרו: "יישר כח! באמת חזיקת אותי, אני ממש מודה לך על היחס החיובי."

על כוחה של מילה טובה, אביא בפניכם את הסיפור הבא, שהובא בכמה ספרים, וזה לשונו:

המקום הראשון אליו הלך **הגאון רבי איסר זלמן מלצר** זצ"ל לבקר כשהגיע לירושלים, היה ל"בתי נטיין". ישבו שם גדולי ירושלים, ביניהם ישב גם רבה של ירושלים, **הגאון רבי זעליג ראובן בענגיס** זצ"ל, בעל ה"לפלות ראובן". בראשונה שם רבי איסר זלמן את פעמיו אליו.

בהגיעו לפניו, עוד בטרם החלו לשוחח בדברי תורה, פרץ רבי איסר זלמן בבכיות נוראות. הוא פשט את שתי ידיו כלפי הרב בענגיס ואמר בקול בוכים, עד שבקושי ניתן היה להבין את דבריו: "כל מה שזכיתי להגיע אליו הוא בזכותכם!"

התפלא הרב בענגיס על הדברים, ור' איסר זלמן פתח את פיו וסיפר, כשכל גדולי ירושלים שישבו שם מאזינים לדבריו:

הורי היו עניים מרודים. בהגיעי לגיל בו עלתה השאלה להיכן אלך ללמוד בוולוז'ין או במיר, אמר לי אבי: "איסר, אינני יכול לומר לך איזה מקום עדיף לך, כי שני המקומות מצוינים. אבל, אתה הרי יודע שאין לנו כסף לשכור עבורך מקום לישון, ויהיה עליך לישון בלילות על גבי ספסלי בית המדרש, ומכיוון שהספסלים בישיבת מיר רחבים מעט יותר מהספסלים בישיבת וולוז'ין, עדיף אפוא שתלך לישיבת מיר, שם תוכל להניח את גופך לשנת הלילה ותוכל לצבור יותר כוחות לקראת הלימוד שלמחרת."

"בסופו של דבר יצא", המשיך ר' איסר זלמן וסיפר לרבה של ירושלים- "שלא יכולתי ללכת לישיבת מיר, והלכתי לוולוז'ין. בהגיעי לשם בראש חודש אלול, בית המדרש היה מלא וגדוש בלומדים. הבחנתי שכל הבחורים לבושים בצורה נורמאלית ומכובדת, ואילו אני לבוש במכנסיים מטולאים, בחליפה דהויה, על ראשי כובע מקומט ולרגלי נעלים קרועות. התביישתי שיצחקו עלי. כל אותו היום וגם בלילה ישבתי בישיבה ולמדתי. חיכיתי ליום המחרת שיגיע.

עם שחר נטלתי את המזוודה, שאפילו לא פתחתי אותה, וצעדתי לכוון תחנת הסוסים והעגלות, כשכוונתי היתה לחזור הביתה. לא הייתי מסוגל ללמוד במקום שכולם מסתכלים עלי כעל מישהו לא נורמאלי!

בעודי ממתין בתחנה, ניגש אלי בחור ושאל אותי: 'קוראים לך, אולי, איסר זלמן?' השבתי בחיוב.

בישיבת וולוז'ין היתה הנהגה מופלאה" היו לומדים עשרים וארבע שעות ביממה ב'משמרות'. חלק מהבחורים היו הולכים לישון בשעה מוקדמת, וקמים באמצע הלילה להמסרת לילה. בצורה כזאת, שקק בית המדרש לומדים ביום בלילה, בלי הפסק.

אותו בחור שניגש אלי אמר לי: 'דע לך שראש הישיבה, הנצי"ב, אינו מתפעל כל כך מהר מבחור. אתמול בלילה הוא עבר במשך הלילה משולחן לשולחן בין משמרות הלומדים ושאל קושיה, ואף אחד לא הצליח לענות לו עליה תרוץ שהניח את דעתו. רק אחד הצליח, כך סיפר ראש הישיבה. הוא סיפר לכולם כי הגיע היום בחור חדש צעיר לימים, בשם איסר זלמן, שענה לו תרוץ ישר ושכלי. ראש הישיבה הוסיף ואמר, כי ככל הנראה בחור זה יגדל ויהיה גדול בישראל!"

ואני, שהיה בדעתי לעזוב את הישיבה, שאבתי עידוד גדול מהדברים. כהרף עין נטלתי את המזוודה וחזרתי לישיבה. אמרתי לעצמי: 'וכי מה אכפת לי מה יאמרו על החליפה שלי, על הכובע שלי, העיקר שהנצי"ב שיבח את הלימוד שלי, ותולה בי תקוות להיות גדול בישראל.

● הוא רוצה שאשמור שבת – אתחיל לשמור שבת!

● שאשמור את הפה שלי ואפסיק לדבר לשון הרע (כולל שליחת הודעות), שאפסיק ללעוג ולהעליב אפילו בצחוק ובמקום זה ללכת לבקש סליחה, להתפייס ולמחוק את הכל.

● שאשמור את העיניים שלי – אז אני אתחיל לשמור את זה!

מסכם הרב ישראל יעקב זיסהולץ שליט"א את דבריו ואומר:

מי שימשיך בנושאים האלה בחיים שלו כאילו דבר לא קורה כאן, הוא מסכן את עצמו ממש, וכאשר המהלכים שהאלוקים עושה פה יכנסו להילוך גבוה יותר האדם הזה לא ישרוד, וחבל.

אלוקים מכין עולם חדש וכל מי שיתקן בנושאים אלה, יזכה בענק.

אמר הרב ישעיהו הבר ז"ל בשיחה האחרונה שהקליט לפני פטירתו:

"העולם כולו עובר כעת סדר חדש. בורא עולם מטלטל את הבריאה, מטלטל את העולם, מרגיז ממלכות. עושה בלגן בדרך ליצירת סדר חדש, ואנחנו עומדים נפעמים.

ארץ ישראל התרוקנה מרבבות גויים, ומאות אלפי יהודים שוהים בחו"ל חזרו ארצה. כל מקומות התרבות והבילוי נסגרו, ששם נעשים כל המעשים הטמאים בעולם.

קיבלתי אמש מייל מפרופסור גדול, מנהל מחלקה מהמחלקות החשובות בארץ, אתו אנחנו עובדים יחד, שעד כה לא זכה ללכת בדרך התורה. בשנה שעברה בערב פסח הוא קיבל הגדה של פסח 'הגדה ופסחה' של הרב משה גרילק, ושם למד יותר על עשרת המכות. אז, בשנה שעברה, הוא כתב לי, שהוא התקשה להבין את מכת בכורות, איך יכול להיות שבערב אחד מתו כל כך הרבה בכל בית, אולם כעת מגפת הקורונה ממחישה לו את מכת בכורות, וזו הנוכחית היא המכה ה-11, וזה מטלטל אותו ממש.

נגיף הקורונה, יותר קטן מחידק. מדברים על גודל של חידק שהנגיף הוא מאית ממנו. הנגיף הזה עוצר את כל העולם, מעצמות ומנהיגים. הכל מושבת. על מנת לראות את הנגיף צריכים מיקרוסקופ אלקטרוני. במיקרוסקופ רגיל אי אפשר. הבורא יצר ושלח אותו כדי לגרום לאנשים להיות טובים יותר. אנשים רחוקים, המכה הזו מטלטלת אותם.

בסיום ביקש הרב הבר לשמור על קדושת הדיבור, כדברי חז"ל שבחורי ישראל מתים בעוון ניבול פה ויתומים ואלמנות אינם נענים. "הקב"ה שוכן במקום טהור. אנחנו נמצאים במצב שהקב"ה עושה סדר חדש, ויה"ר שזוכה לקבל פני משיח צדקנו". עכ"ד

אנו בתחילתם של ימי בין המצרים. חכמים אומרים שיש בכוח ימים אלה להביא לידי קרבה והתעלות לשי"ת. וכתב המהרש"א (בכורות ח:): שהכ"א ימים שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, זומים במהותם לכ"א ימים מראש השנה עד הושענא רבה, וכשם שהמה ימי רחמים וסליחה וכפרה, כך הוא משבעה עשר בתמוז עד תשעה באב, שהם ימי סליחה וכפרה מחמת הצרות שארעו לאבותינו באלו הימים.

סמך לדבר זה הסמיכו חז"ל בפסוק (איכה א ג) "כֹּל-רִדְפָהּ הַשִּׁיגוּהָ, בֵּין הַמְּצָרִים", שתיבת 'רודפייה' מתחלקת לשתי תיבות – "רודף" –"יה", ודבר זה בא לרמוז שבימי בין המצרים אלו יכול "כל" רודף ייה – ללא יוצא מן הכלל – להשיגו ולהתקרב אליו ית"ש. ויש להוסיף, ששתי התיבות האחרונות שתיבת 'השיגויה' הן השלמת החצי האחרון של השם ייה המרומז בתיבת "רודפייה" – לרמוז שעל ידי מה שרודפים ומבקשים את קרבתו ית"ש, משלימים וממלאים את החיסרון שחסר בשמו ית"ש, כביכול, ונעשה לשם הוי"ה מלא. הרי לנו מזה, כמה גדולה היא הסגולה שיש בימים אלו להתקרב בהן אל השי"ת.

השמחה בעבודת ה'. אם נתבונן בפסוקי התוכחה שבמשנה תורה, נמצא נבואות מדויקות וקולעות לכל מה שהתרחש בצרות החורבן, הרעב הקשה, המלחמות, ולבסוף אף גלות ישראל בין האומות.

אך לא רק הצרות והעונשים מפורשים בכתוב, אלא גם הסיבה שהובילה לכל החורבן הנורא וצרות ישראל. ולמדנים אנו מאותם פסוקים, שמתוך כל העבירות והחטאים שבתורה לא הזכיר הכתוב שום עוון שמחמתו נענשים ישראל, כי אם חוסר השמחה והרצון בעבודתו יתברך! כמו שנאמר שם (דברים כח, מז): "יִפְתַּח, אֲשֶׁר לֹא-עֲבַדְתָּ אֶת-ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּשִׂמְחָה, וּבְטוֹב לֵבָב--מֵרֵב, פֶּל". זה כל עיקר סיבת הגלות והחורבן, מחמת שעבדתם את ה' בלא שמחה, שבכך נהפכה להם הברכה לקללה, והשמחה לתוגה.

בהקשר לכך, אביא בפניכם סיפור שנהג לספר רבי שלום זאב [וועלוועל] אייזנבך זצ"ל אחד מנקי הדעת שחי בירושלים עיר הקודש (הלך לעולמו, בגיל 102) וכה סיפר:

לפני שנים רבות היו שני חברים קרובים, שעברו יחדיו חלק גדול בחייהם המשותפים. הם למדו יחד בילדותם אצל אותו מלמד, וכן בימי הבחורות המשיכו גם כן יחדיו בלימודם בשווה, ואף לאחר מכן בשנות העמידה.

והנה ברבות הימים נעשה אחד מהם לצדיק גדול, רבי מפורסם לחסידים רבים, מגדולי תלמידי הבעל שם טוב הקדוש, ומקברניטי הדור. ויצא שמו כעובד השי"ת במסירות נפש, ופועל ישועות בקרב הארץ, שרבים משכימים לפתחו ונושעים אצלו. ואילו החבר השני נתמנה לרב באחת הערים, אמנם היה רב גדול ותלמיד חכם חשוב, אבל לא זכה למדרגות העצומות של חברו הרבי הקדוש. אותו חבר שנעשה לרב, התפלא מאוד על כך, ורצה להבין פשר דבר, מדוע לא זכה גם הוא להתרומם ולהתעלות כחברו? הרי שניהם למדו יחדיו בשווה אצל אותם מלמדים, לשניהם היו כישרונות דומים, ושניהם התמידו בתורה בשווה. כיצד זה נעשה החבר רבי גדול בעל רוח הקודש, ובעל מופת, ואילו הוא לא זכה לכך.

והנה הגיעה הזדמנות לידו לברר זאת מקרוב. בהיותו עוסק לפרנסתו במסחר היין שרף, הזדמנה לפניו נסיעה לעירו של ידידו הרבי הצדיק, ומיד עלה במחשבתו, כי ינצל את הזדמנות בימי שהותו בעיר לחסות בצל קדשו, ולהתחקות מקרוב אחר הליכותיו בקודש, אולי ימצא את הפתרון לפליאתו המציקה לו זה עידן.

הוא יצא אפוא בדרכו אל אותה העיר, ופנה היישר לבית הרבי. הרבי הקדוש שמח מאוד לקראת ידיד נעוריו, וקבלו בסבר פנים יפות ובכבוד גדול. והרב האורח פנה אל הצדיק כשבקשתו בפיו: הרי מכירני הרבי מימי קדם, והנה הגעתי כעת לעיר זו לרגלי מסחרי, ואשאלה מכם אולי ניתן להתארח כאן בבית ידיד נעורי לכמה ימים?

הרבי נענה בשמחה למצות הכנסת אורחים שהזדמנה לידו, וקיבל את חברו אל ביתו נענה גדולה. הגיש לפניו סעודה טובה, ולאחר מכן הציע המיטה בפניו כדי שינום את שנתו מעמל טלטול הדרך.

בעלותו על ערש יצועו בלילה ההוא לא עצם הרב האורח את עיניו! רק עקב והביט כל העת במעשי הרבי. הוא בחן מקרוב את כל פרטי הנהגותיו, וכך במשך כל ימי שהותו בעיר, היה צמוד אל הצדיק בתפילותיו ובלימודיו ובעבודתו בקודש.

בתום מסע ביקורו, בטרם פנה בחזרה לביתו, ניסה לערוך לעצמו סיכום מכל מה שראו עיניו בחצר הקודש בהנהגותיו של הרבי. והנה לא רק שלא מצא תשובה לשאלתו, אלא התעלומה גדלה יותר בעיניו. הוא ישב וחישב לעצמו: הרי גם אנכי מתנהג ממש כמו הרבי, הוא עורך תיקון חצות בבכייה על הארץ, וגם אני עושה כן... הרבי לומד אחר התיקון כל הלילה, ואף אני נוהג כן... תפילתי כתפילתו, לימודי כלימודו, ואכילתי כאכילתו... התברר שאף הרבי אינו מלאך, אלא איש ככל האנשים... ומעתה גדלה קושייתו בכפלים, כאשר ראה עתה מקרוב את הכבוד הגדול וההערצה העצומה שהחסידים רוחשים לרבו, ודבוקים בו כל כך בביטול הגמור, ואילו הוא אינו זוכה ברבנותו אף לא בשמינית שבשמינית מהכבוד הזה...

הפלא היה עתה אפוא בעיניו גדול ביותר, איך זכה הרבי למדרגות רמות ונשגבות כאלו, ואילו אני נשארת יום אדם רגיל, רב פשוט... כך היה הופך הרב בדעתו אנה ואנה, ולא מצא פתרון לדבר.

לאחר שלא מצא שום פתרון לשאלתו שהציקה לו מאוד, החליט בלית ברירה להציג את פליאתו בפני הרבי עצמו! הוא ניגש בפיך ברכיים לפני הרבי, וגילה לפניו את תמיהתו המציקה לו זה עידן, אולי יוכל הרבי עצמו לפשט את קושייתו.

פתח הרבי את פיו בחכמה, ואמר: אשאלך נא שאלה קטנה: תאמר נא, האם זכור לך, מתי היה אצלך היום השמח ביותר בחיך?

בודאי זכור אני, ענה הרב, היה זה באחד הימים הטובים של מסחר היין שרף שבבעלותי, בדרך כלל אין רווחי סחר זה גדולים במיוחד, אך ארע פעם אחת שהוצעה לפני עסקת ענק, מספר גדול של מחסנים רבים המלאים וגדושים בחביות של יי"ש במחיר טוב, והנה לשמחתי הגדולה יום אחד לאחר ביצוע אותה עסקה, העלה שר האוצר את מחיר היי"ש למחיר גבוה ומפולפל ביותר, וכך התעשרתי בבת אחת בעושר רב, ונהפכתי לעשיר גדול! באותה עת זכיתי לחוש היטב טעמה של שמחה גדולה בלב – סיים הרב את מענהו.

גחן אליו הרבי, ואמר: עתה נהירין הדברים! תדע נאמנה, שכאשר ניגש אני להניח התפילין בכל יום, מתמלא לבי שמחה עצומה ונעלה הרבה יותר משמחת הממון הגשמי שלך שהרגשתי באותו יום... וכן הוא בכל דבר מצוה ותורה ותפילה או גמילות חסדים שמזכה אותי השם יתברך לעשות בעולמי - מתמלא לבי שמחה עצומה בדבר. יתכן שמבחינת המעשים החיצוניים אין הבדל גדול בינינו, שנינו עושים בערך את אותם המעשים. אבל במבחן איכות פנימיות אלו המעשים יש הבדל גדול מאוד! ולכן גם התוצאות שונות, שכן עיקר תוצאת השפעת מעשי התורה והמצוות שאנו עושים לעילא ולתתא, תלויה באיכותם הפנימית, כי אחר כוונת הלב הן הן הדברים (ברכות טו:)

אמר ר' צדוק הכהן מלובלין: יהודי צריך לשאוף שעבודת הבורא תיעשה מתוך שמחה, מתוך הכרת תודה, מתוך הזדהות ומתוך אהבה לקב"ה.

כי השמחה בעבודת ה' אינה פרט שולי במכלול הפרטים של שלימות העבודה, אלא היא מרכיב עיקרי בכל הגישה לתורה ולמצוות. השמחה בקיום המצוות מצביעה על התקשרות פנימית עם הבורא שציווה עליהן, והתקשרות זו היא המעבירה את האדם למישור שלם ומרומם יותר.

לע"נ אסתר מזרחי בת יחזקאל וכתון ז"ל

נלב"ע ב' טבת ה'תש"פ. ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ ר' יצחק ב"ר נסים מזרחי ז"ל

נלב"ע י"ח תשרי ה'תשס"ט. ת.נ.צ.ב.ה.